

La gratitud salvatge d'Edward Hirsch

MIQUEL ÀNGEL LLAUGER / *Ara Balears*

En la vida del lector de poesia hi ha un moment incomparable: el del descobriment d'un poeta nou. No em referesc al simple fet de llegir algú per primera vegada, sinó a la sorpresa feliç que un nom fins ara desconegut o poc conegut s'enfilí de cop al Parnàs dels elegits. M'ha succeït amb Edward Hirsch, nascut a Chicago el 1950, de qui Edicions de 1984 acaba de publicar l'antologia 'Història parcial de la meva estupidesa i altres poemes'. La traducció, modèlica, és d'Ernest Farrés i Gemma Gorga. Són una quarantena de poemes magnífics, una dotzena dels quals han merescut la marca a llapis a l'índex amb què m'agrada senyalar les peces inoblidables.

Vaig arribar al llibre gràcies a una recomanació d'un bon amic que estimava i que admira Bartomeu Fiol. Ve a tomb dir-ho, perquè la referència a Fiol em va bé per parlar de Hirsch: comparteixen una manera heterodoxa, diguem que d'exiliat als paisatges urbans de carrers solitaris i cantonades cegues, de ser homes de temperament religiós. Allunyats de dogmatismes i certeses, naturalment. Si al nostre Fiol la nota predominant era el desfici, Hirsch aconsegueix de tant en tant aquell instant d'epifania que li fa sentir una "gratitud salvatge", per dir-ho amb el títol d'un dels millors poemes del llibre. Aquell esbalaïment de poder anunciar "la notícia simple i sorprenent / que som aquí, / sí, que encara som aquí". Dos detalls per completar aquestes pinzellades que miren de retratar-lo: té un poema a Simone Weil i un altre al record del padrí que feia i mussitava poemes en jiddisch.

Vull acabar amb un altre paral·lelisme mallorquí. El poema 'Green figs' és una lloa a una figuera, un arbre solitari i lliure que creix sobre terreny arenós, un arbre humil que el vent no pot abatre, un arbre que és capaç d'extreure de les roques la mel del seu fruit. Sí: a la poesia nord-americana d'ara mateix trobam una mena d'"El pi de Formentor".